

טקסט מס' 1 : הגמל

מבנה גופו של הגמל מותאם לפעילותו: שפתיו מכוסות שערות עבות וגסות המאפשרות לו לאכול את השיחים הקוצניים הגדלים באזורים שחונים. גבותיו העבות וריסיו הארוכים מגנים על עיניו מפני החול. מעברי אוזניו חסומים ברשת של שערות, ואפילו נחיריו יכולים להיאטם בשעת סערת חול. כפות רגליו מרופדות בכריות רכות, המתפשטות כלפי חוץ ומונעות ממנו לשקוע בחול הרך. על ברכיו ועל גחונו יש כריות גלדניות, המגנות עליו כשהוא כורע תחת משא כבד או רובץ לנוח. גמלי רכיבה יכולים לעבור עד מאה ועשרה קילומטרים ליום, ובלבד שיהיו ניזונים היטב. גמלי שיירות העמוסים לעייפה (עד מאתיים קילוגרם) – מהירותם קטנה מחמישה קילומטרים לשעה.

הגמל חי 30-40 שנה. הוא מסוגל לעמוד בתלאות קשות יותר מכל חיה אחרת, והוא מסוגל להחזיר לעצמו אבדן משקל שמקורו בהתייבשות, בשתותו מאה ליטר מים בתוך עשר דקות.

קיימים שני מיני גמלים: הגמל החד-דבשתי והגמל הדו-דבשתי. הגמל החד-דבשתי מצוי בחצי-האי ערב ובאזורים הסמוכים לו, ובכלל זה בנגב ובסיני. הגמל הדו-דבשתי חי באסיה התיכונה, גונו כהה מזה של החד-דבשתי, רגליו קצרות יותר, וכפות רגליו קטנות וקשיחות יותר. תכונותיו אלה הולמות מאוד את המדבר הסלעי שהוא חי בו. גופו מכוסה שער ארוך וסמיך, המגן עליו מפני הקרה בחורף. שער זה נושר באביב, ובמקומו צומח שער קיץ דק יותר. בכמה מאזורי אסיה של ברית-המועצות מחליף הגמל הדו-דבשתי את הסוס כמעט בכל עבודות השדה.